

Mielas kolega, mano neįgali dukra yra laiminga

(Versta iš Tracce, 2014 aprile)

Brangus kun. Carron, vienoje diskusijoje apie eutanaziją Belgijoje vienu momentu kolega sako, kad eutanazija iš esmės yra teisingas dalykas naujagimiams su sunkiomis negaliomis, tais atvejais, kai nuo pat gimimo yra aišku, kad neturės jokių galimybių vaikščioti ar kalbėti arba kažką daryti savarankiškai; nes aišku, kad niekada negalės tapti laimingais. Tada aš papasakojau, kad turiu neįgalią dukrą, kuri yra tokia, kaip jis ką tik apibūdino, bet kad nepaisant viso šito ji yra laiminga, ir kad tai rodo, kad laimė nėra proporcinga tam, kiek žmogus yra "veiklus" ar pajėgus savarankiškai atlikti kažkokius veiksmus. Laimę ne mes patys sau duodame. Pasakiau jam, kad nepaisant sunkumo man ji visada buvo ir iki šiol yra didelė dovana, nes jos akivaizdi priklausomybė yra nuolatinis priminimas to fakto, kad esame Kito rankose. Paskui papasakoju jam keletą faktų, įvykusių paskutiniaisiais metais, kada tapo akivaizdu, kad jos buvimas tapo turtu tiems, kas ją susitiko. Po savaitės tas mano kolega prieina. Iš pradžių papasakoja kai kuriuos asmeninius dalykus, kad pagrįsti idėjas, kurias išsakė, bet paskui užbaigia: „Tai ką tu papasakojai, nepakeis mano nuomonės, kurią turiu 40 metų, bet turiu tau pasakyti vieną dalyką – negaliu atsikratyti klausimo, kaip įmanoma, kad tu papasakojai man apie savo dukrą tokiu būdu, o ypač – kaip įmanoma, kad tu turėjai drąsos susilaukti kitų vaikų [beje, aš jam net nesakiau apie kitus vaikus, nes tai nebuvo net įdomu toje diskusijoje]. Ir ši mintis man vis sugrįžta ir nepalieka ramybės“. Kitais kartais, kai kildavo tokios diskusijos, visada nueidavau pikta, neturėdama drąsos kažką pasakyti ir piktai galvodama, kaip kažkas gali laikytis tokios nuomonės. Šį kartą pajėgiau būti situacijoje su visa tiesa apie save dėl kelio, kuriuo einu sekdamas tave per Bendruomenės mokyklos darbą, nes pradėdau būti tikrovės akivaizdoje necenzūruodama nieko. Rezultatas yra tai, kad esu vis labiau patenkinta.

Ana